

Brief der Julia Freisener

~~BUCHERSENDUNG~~

Leveleim remélem, nem veszi fölém rossz néven, hogy a
szaklatásnak az a módját igénybe veszem. Bizálom, - nagy elutasításra van
szüksége iránymban, a valószínű megértés sem fog tudni, hogyan
vetemedhettem ismét ilyen lépésre, de engedje meg nekem, hogy lel-
kemet megnyugtathassam, mert a bizonytalanság a legrettenetesebb
kétségbeesésbe sodort.

hűt a levegőre, ami nélkül élni nem lehet, olyan szük-
ségem van a bizonyosságra, legyen az a legrosszabb is szám nézve,
de tudnom kell a valót, hogy megnyugodjak legalább és légvára

építésével ne tegyem még keserűbbé az életem. 'Néítsen felre!' Nem le-
veket kovácsoltam magamnak a jövőre, csak voltam bátor himni,
hogy ebből a kályuból, amibe életem szekere így belesüppedt, hogy
egymagam hiptelen vagyok kiemelni, lesz aki segít engem, s
ha helyrehozni nem is lehet már az én nagyon elrontott életem,
megnyugodást és örömet fogok még találni...
És a remény tartotta hónapokon át bennem a lelket, de a re-
mény szerkefeszült s maradt a mindig sávár jelen:

Azt mondják, mindenki saját szerencséjének kovácsa!
Ha elgondolom - mennyit küszködtem és szenvedtem anélkül, hogy
az élet javaiból részesültem volna, meg kell állapítsam, hogy én
vagy nagyon rosszul választottam meg az eszközöket a cél elérésére

vagy a sors volt hozzám nagyon kegyetlen. Vagy talán mindket-
hő, hiszen így látom nem elég akarni, törtélni a boldoguláshoz
ez még nem elegendő.

Kérlek egy utolsó kísérletet tessék és csagához for-
dulok, ha ez sem sikerül akkor, jöjjön aminek jönnie kell,
így is ez az ember végezte, nekem már ügyes minden mind-
egy. Kérem tehát, ne sajnálja a fáradságot és időt, válaszol-
jon nekem mielőbb, gondolhatja milyen türelmetlenül várom
soraikat.

Addig is szívélyes üdvözléseket küldi:

Brasov, 1927. április 22-én

Preissner Julia

Linu: Sh. Pichärii № 14.

ikgs

Liebt Du wirklich böse auf mich? Liebst
Du mich gar nicht? Was haben ich Dir anmerkt,
dass Du mir nicht verzeihen kannst? Ja, mein lie-
ber, süßer, warum soll ich so leicht böse sein? Ich
möchte einmal zu Dir gehen und mit Dir
reden können. Willst Du es nicht? Bin ich
gerade, nicht?

Premises India

Edis Fleisch, en meghalok, ha 10-ig nem talál-
kozhatunk.

1927. július 3 án

Júliád.

i k g s

dr. Kedves Barátom!

Bocsánat, hogy későbbre igyekeztem ejteni, de célomat,
hogy olvasatlanul ne dobja levelem a tűzbe, csak ezzel gondolom elér-
ni. Nekem - sajnos - a német tudásom olyan kevés, hogy ha nem
írhatnék magyarul, le kellene teljesen mondanom a levélírásról,
amit a jelen helyzetben semmiképpen sem tudnék megtenni.
Valami rettenetes belkihímszer adja a kezembe a tollat, hogy ki-
írhassam magamból azt a szomorúságot és himandhatatlan fáj-
dalmat amit most érezek. Hogy miért éppen Önnek leszem ezt?
Azt hiszem sürgőstelen fejtégetnem, valószínűleg Ön is tudja

és az előbbiakból iggyis ki fog lenni. Bármilyen nevetséges Ön előtt s legyen előttem is, hogy én, vad idegen, aki még nem is beszélhettem Önnel, Önnel bizalmas vallomást akarok tenni, nem viaszt vissza engem. De ne ijedjen meg, iggyekozem, rövid és világos lenni és ha metalan kislaknak találom a lakodasomat, még mindig megsemmisítheti anélkül, hogy a legkevésbé hárt is lehetnék szememmel Önnel.

Kijelentésemhez hűven, rögtön a tárgyra térek, előbb azonban legyen szabad elmesélni kérem, ha talán szükséges lesz, s levelem a levelezési stílusnak sok tekintetben nem felel meg. Sokasán hiúbban ki szoktam magam által, ből ha össze akarok tenni, nem hallgathatom el, hogy számban esetben a butaság vádja alól még önmagam előtt sem tudtam kimenteni magam, úgy, hogy egész életemben az okos emberek elnyomásait voltam hűvösen elhinni dacára, hogy tudatában voltam milyen lelkesen kihasználás tárgya vagyok. Az is nálam az érzelmeim szolgálatában állott és nem fordítva és így eshetett meg, hogy annyi helyrehozhatatlan ostobasághozója lettem.

Ha megengedte, felidézem azt a nait, az élete küszöbén álló le-
ányt aki, ha nem haragszik meg éle - elmesélt Önnel, mi minden ment
keresztül, mit miért tett és mit akart addig, amig odáig jutott, hogy két-
ségbeesésében Önhöz fordul panaszaival. El képná képzelné egy három
leánnyal és két fiúval megáldott apának legkisebbik leányát, aki ottthon
a szülői hársban a legszűkösebb anyagi körülmények között, nevelés, szülői
gondoskodás és anyai vezetés nélkül nőtt fel, anélkül, hogy az efféle örö-
meiben a legkevesebb része is lehetett volna? Kibenn, a neki nem meg-
felelő környezet, a nembánomság, a legrettenetesebb gondolatokat ébresz-
tette és aki olyan fiatalon már magára utalva a legképtelenebb gondo-
latokkal olyan környezetben jászott, mint más gyermek a bábúval jászott?
Hajlamainak nem megfelelő kiképzésben részesítve, önmagával meg-
hasonlított lény lett, aki bármilyen fogott, varrásról vagy akár hivatal-
ról volt szó, boldogulni semmiképpen nem tudott és könnyű fellelő más-
jára sodorta az élet hőz-jele hol oda. Így lett 19 éves és hogy hiányos

nyelveludásán segítsen, egy gazdag szász családban. ment s miut két majd
három gyermek nevelésén nevelőnője tengette életét, ahonnan más-
fél évi ottlét után tudásban éppen olyan szegényen, de tapasztalatok-
ban nagyon gazdagon sikerült csak megszabadulnia, hogy még környék-
leibbül hitasítva az életbe, a rossz emberek martaléka legyen. Ha a
gyomrának első ember lett volna, jó helyre került volt, de mert éppen az el-
lenkezője lelki életét első lény volt, a magárahagyatottság kínjait kellett el-
szemvednie. Megértést, környékéletet még a legközelebbi környezetében is hiá-
ba keresett, az idegen vele rendelkező emberek legaljasabb céljainak eszkö-
zévé lett s hiába igyekezett ragaszkodással, lelkiismeretességével és kö-
telességtudásával szabadságot és egyéni akarást kiérvényesítenie, senki
sem hőződött vele annál tovább, mint amennyire egy idegen ember ide-
gen házában alantas minőségben számíthat. Amennyire külsőleg fejlő-
dött, gyarapodott, olyan leromlás állott be lelki életében. Még addig
nem is esőkolózott, idegen világban kellett morognia és ha mások re-

szeről kapott is érdeklődést, az őt teljesen hidegen hagyta s apró próbál-
kozások után ezzel is felhagyott. A fiatalság forrta benne, érte
másképpen kellene élnie, de hasztalan hiúszkodott rabja lett a fantázi-
ájának s más hiányában a gondolatok szerelenségében éle ki vágja-
it. Fejfájás lett az eredménye, ünneg az orvosokhoz való meneküléshez
s annál kevés pénzzel még mindig helyrehozható lett volna, kezdete lett
egy helyrehozhatatlan bajnak.

De most hadd beszéljen a már kimúlt szenn, tudatosan gon-
dolkodó és csölekedő nő. Itt ismerem meg a semmiféle rosszszándék-
tól vissza nem riadó, beleges szenvedélyű férfit és a sors által elhanyag-
oltat, elpuhult, jólelkű és kényelemben élő, minden vágy nélküli
pénzembert, akit keserves négy estendő munka után tudtam csak
lespedésből felkászni. Bosszúból és kényeztetésből tellem. A pénzé-
re szükségem volt, mert a legnagyobb szükségleteiről is magam kellett
gondoskodjak a házimunkálást pedig sokáig nem bírtam. Néhány idővel

ellen. Ezután egy fél évi gondolkodás pesti iktelési élet következett;
nem minden nehézség nélkül az az, mert ekkor is nagy megélhetési
lehetőségeken történt a fejér szőnyegszövésével és ruha szabás-varrás-
sal foglalkoztam, hogy a nyugalmamat amit a tilkos utak és az é-
relmek erőszakos visszafojtása, a játék a lélek és a féltés teljesen el-
vett, visszavererkesse és végre köd, ágra vergődhesse. Előni, segít-
ség hiányában egyáltalán sem tudtam a teljesen alácsúszott idegrend-
szereim egy szép napon felmondta a szolgálatot és én újra az
orvosok kezéi közé kerültem. Mit kaptam a kezéim sem kordán sem
semmiben sem illő férfiből, azt a következményt világosan meg-
mutatták. Testben, lélekben összemolva a természet erőiben
kerestem gyógyulást és a természet nyugtatta szépségeinek elő-
igyekeztem az évekig tartó idegességet kiűzni magamból. Ekkor,
a javulás útján, rálatáltam az igazi férfire. Tudtam, hogy
elérhetetlen magasságban áll fölöttem, egy egész világ válnak.

ja el tőlem, de lemondani a gondolatokról, hogy valaha az övé legyek,
nem tudtam s mint a megboldogult páriá rokontam veszem-
be. Teljesen leültem lekiállapottam minden jó tulajdonságból kivét-
kezve, a szenvedély parancsára hallgatva csak, fogtam munkába.
Mindem férfi egyforma - gondoltam - s vágyakoztam a tőlem kelhe-
tő legnagyobb szívóssággal egykeztetve halálomba kerülni, hogy
megmutassam, enyém lesz ha a világ minden aladályát is közelbe zu-
ditok. Türelmetlen voltam, a nem vágy szörnyen kivertem elrontottam a
dolgomat. Újra föllozgalni kezdtem az én megromlott egészségem
és mint egy hisztériára szánt libát töntem magam, hogy legalább csak
egyszer az övé lehessen, ha aztán az pördög el is vész. Nem bírdoztam
gúnygal, nem bírdoztam senkivel és semmivel, csak egy cél lebegett sze-
meim előtt, az és mit gondolt hová jutottam? Oda, hogy köny-
yes szemmel kell én álljak az éle, Orvok elpanaszolni, elcsúszni bámulom,
jellehet egészen biztos mindekié. Istennél a kegyelem.'

Minden ember önmaga és minden ember magából indul ki, és
magának mindenki látja a hibáját, mint ahogy láthatja én is látok
mindennek hibáját és lehet az igazság, az eldönteni én nem vagyok
hivatalos, én csak az igazságról, a lelkiismeretéről beszélek ami o-
lyan kicsi és mégis az alkalmasságot művelni is el, jól tudom
mivel tettem, éppen az úgy is van jogom van megmondani Önnel,
azt Öntől én nem tudom meg.

Még egyszer becsületet kérve ha nekem alkalmasságot
szereztem Önnel fejezem be levelem és vagyok
mindig késő késő:

Brassó, 1927 július 24-én

Preisner Julia.

ikgs

Lieber Heinrich!

Tegnap, azaz pénteken egész délelőtt vár-
talak, valósággal sóvárogtam utánnad. Má-
ma reggel egészen biztosra vettem, hogy találko-
zunk, ha délben nem hát este és elviszel magad-
hoz, hogy magadévá tegyél, végre-valahára, mert
én már nem bírom tovább.

Köszönöm meg raktam, az Istenért ne hi-
nyozz tovább, nem tudom mi lesz velem, ha a be-
hővethető menstruáció előtt nem érinthetünk.
A múlt hónapban is valószínűleg az idegesség
miatt 2 nappal hamarabb behővethetett, mint

ikgs

ahogyan vártam. Isten örökös! Most is így legyen.
Azért, holnap, ha levelém idejére megkapod, talál-
kozni akarok feltétlenül veled. Én, úgy sem fogom
tudni ottthon eltölteni a délelőttöt, felmegyek a Fel-
legvárra s ha talállok a vár körüli sétányon egy
ármélyes padot, ott, ha nem, lent a Fellegvár sört
megszakító sétányon közvetlenül a Negrila szana-
torium melletti padokon várlak 11-12 óráig.

Fogalmam nincs, mikor kerül levelém kéz-
besítésre, azért ha holnap nem találkozhatunk és
a várásom nem jön meg, hétfőn 10 órákor a "Kút-
utcai Schmidts pékház megyek kempérért /:körül-
belül a 12 és 20 szám között van az irlet:/ s ak-
kor is találkozhatunk. Ha nem leszek ott, ak-
kor baj van nálam.

Kérlek nagyon, ne haragudj rám s csak
most az egyszer leggyél irgalmas hozzám, ígértem min-
den éjjel lesz ahogyan Te akarsz. Próbáld meg, mert kü-
lönben vagy megbolondulok vagy az Isten tudja mi
lesz velem, hiszen már az utcára sem tudok kimen-
ni, mert sem pénzem magamnak azt venni ami
kell sem kedvem dolgozni nincs.

Ne taszkítsd el magadtól!

Törvén szerető: Juliád.

1927 aug 13.

Mélyen tisztelt úram!

Mintán a bécsi nevülársulat játékára én is hírvanesi volnék, de az anyagiak meggátolnak abban, hogy csak egy este is élvezhessem őket, az En jószívéhez esedezem, tegye nekem lehetővé azt, hogy én is gyönyörködhessek játékukban. Azt hiszem, ha megemlítem, hogy pénzre és mégis pénzre volna szükségem, hogy megjelenhessek, eléget mondtam, hiszen azt elhiszi nekem hogy végtelenül boldoggá tenne, ha teljesítené kérésimet.

Az a gyámum, dacára a sok hasztalan kísér-

lelkesnek, Ön mégis érdeklődik egy levelet irántam
s hogy jó szíve van, azt már régen tudom, azért
remélek is várak rendíthetetlenül.

Az Ön aláíratos

Brussel, 1927 augusztus 29-én

Preissner Julián.

U. i. Ha nem találná helyes megoldásnak a levélírást,
a péntek és szombat napokon délelőtt 10 órákor a
városban én mindig megtalálható vagyok.

Lieber Fräulein! Ihr lieber Guf.

Bronnau, am 5. September 1927.

Julia.

„Ime: az Úrnak szolgáló leánya, le-
gyen nekem a Te igéd szerint.”

/Köszönök!/

Drága Heinrichom!

Úgy veszem észre, máma még nehezebb
a levélírás mint máskor. A gondolataim olyan
összevisszaságban kóvályognak a fejemben, hogy
ember legyen aki össze tudja szedni őket. Főkele-
tesen hetyetye-petyetye vaggok, ahogyan a karia-
numban ezt a lelkiállapotot helyesen vagy helyte-
lenül megjelölték. Most tudom csak mi az, ak-
kor, én még tulságosan józan voltam és csak ámul-
tam és bámultam, amikor a szobalányommal
beütött a „krach” és hol sirtak, hol kacagtak, még
ha semmi okuk sem volt rá. Valahogyan így
vaggok most én is. Nincs okom sem a bánulásra
sem a nevetgélésre, mégis úgy érzem magam, mint
akit valaki állandóan sziklandoz és mikor a jó-

i k g s

ból is megárt a sok, végül is egy nagy bögésbe ful-
lad a jókedvem. Nem egészséges állapot en. Főlegigán-
va, a végletekig egy rettenetes várakozásban élni és fel-
ni, hogy amit én akarok a más akaratán újra meg-
hiúsul és én vehetek egy kötelet és akár fel is akaszt-
hatom magam. Igen bizony! Így áll a dolog,
mert ha én 9. e előtt megkapom a vérvésem a-
nélkül hogy veled egyszer bár közösültem volna
és ha én nem tölthetek egy éjszakát veled s nem
tudom odaadni magam neked, mit tudom én
mi lesz velem, mert még egy hónapot ki tud vár-
ni?

A szívenpirját érzem az arcomon égni,
hogy ilyenekről írok, bidd el nekem, nem tehetek
másként, még mindig a kisebbik rosszat választottam.
Éddig is csak akkor engedtem, ha más menekvés nem
kínálkozott. Szerencsétlen flótás valék világéletem-
ben, mert hogyan magyarázhatnám meg azt,

hogy egyik nővérem tisztességtelen meg tudott verni
/ nem olyan veszedelmes még, hiszen csak a 30 éves van nu-
gyon közel / és virul, én pedig, aki szerintem olyan köny-
myen dobom magam a férfiaknak, éppen csak élek.
S, aztán képzeld el, még hozzá, azt az életet amiben nekem kö-
zöttük rézsém van. Faj elmondani, hogy azok akik a leg-
jobb testi erőnek örvendhetnek / különleg az egyik a hét kö-
vér esztendő a másik-pérről az előbb már megemlékszem az
aranyos középút / produktív munkát éppen úgy nem vége-
nek mint én, szintén úgy eltartják őket akár engem, aki a hét
sorány esztendőt képviselem, és mégis nap nap után rajtam
veretik le idegességüket. Villám harító vagyok ebben a há-
barr, amit persze most mindenki másnak lát és ítélt és nem
is emlémek reá, mit tesznek amikor előlem még a lesegőt
is elvárniak s megfogbanának egy kanál vízben. Vájjon én
tehetek arról, hogy „külön koszon élek stb. stb.” és nem az az
Ápa aki ha megtakarított pénze volt, inkább az ablakon dob-
ta ki, mint hogy gyermekeire segített volna, vagy nem az a
testvér aki elnézte, hogy hetekig fekszem s, orvost csak akkor hívott,

amikor ablakbetöréssel fenyegetőstem? Nem akar ez szemre-
hányás lenni, hiszen mindenki a saját belsejének sugallatát
kell kövessen cselekedeteinél, szerintem minden így van jól a-
hogy van, jobb a múltat a feledésnek átengedni. Miért van
megbocsátás, miért ne lehetne kiengesztelődni ha a szükség
így kívánja? Minden ember hiba nélkül, tökéletes egyedül
Isten lehet - így tanítottak engem, akit én mióta az eszemet
tudom szüntelenül keresek a templomban, a természetben, ön-
magamban anélkül, hogy eddig megtaláltam volna, hogy lá-
bai elé vetve magamat megköszönjem azt a nagy jószágot
és mérhetetlen szeretetet amellyel körülvesz engem.

Elhiszem, hogy ez a sok irka-firka semalmas
lehet; sajnos azonban itt is tehetetlen vagyok mert az
asszony nem rendelkezik más fegyverrel. Lesz-e hasznom
belőle? Más kérdés! A jóakarát meg van bennem, hajlítha-
tó is vagyok, a jóra serkentő szót megértem és megfoga-
dom, tudok alkalmazkodni ha kell, ezeket még az ellensegem
is el kell ismerje.

Brassó, 1927 október 4-én

I K G S

Juliad, aki mielőtt Juliana szeretet lelt.

Édes Mindenségem! Az időváltás így látszik,
hangulat váltást is jelent, mert amilyen könnyen meg-
tudtam állani fogadkozásom mellett - csak azért sem
iroh, - olyan nyugtalanságtól érve keresek megnyug-
vást, ezen a már sokszor kipróbált módon.

Éddig magamba fojtottam bosszankodásomat és mel-
tatlankodásomat, sőt örültem és mulattam az élet
fureszságain. Felekig üritettem a boldogság poharát
és mámorossá tudtam tenni magam, minden külső be-
avatkozás nélkül. Elhitettem magammal, hogy nálam-
nál megelégedettebb lény nem létezik a földtekén. Örül-
tem a ninesnek és kacagva néztem a jövőbe. Hőben hivi-
rágott a szerelem bennem és nekem gyöngyözködni
pompájában nem jött az eszembe, hogy az első hideg
szél hatására minden lefagyhat rajta, hirtelen, kopár

lesz és akkor én leszek a legrosszgyéjűbb, legnyomoruultabb, a
legkihajátottabb nő ebben a földi pokolban.

Minden kétséget háradván látnom kell immár, hogy
amit eddig kaptam, üres hitegetés volt csupán és késsz boldog
voltam amikor himni tudtam benne. De nem baj, így lesz az
ember okosabb és jobb a szemébe nézni mindennek és jobb el-
képződni a legrosszabbra is, mint örökös eszálás és haragság kö-
zött élni. A legfájóbb seb is behegged és az idő mindent meg-
gyógyít. Mindenképp a lelkihibák és a nyugalom mint a föl-
di gyönyörűségek bármelyike. Nemde?

Ugy jött nekem, hogy a Gondviselés megelégette kívánságaimat és
a sok kiülődés, kiüldözés élet jutalmu gyönyört adott belém
és a szerelmet, hogy kárpótolva legyen az élet mostohasága
miatt. Nem is hiszi, hogy féltettem, óvtam és neseltem. Neki él-
tem. Vártam, remegtem és szívtam, ha a vágy felülkerekedett
bennem. Türelemem erősen próbára tettem, hogy az élet a
beteljesüléshez minél szabadabb legyen. Mindhiába!
Minél jobban erőlködtem, annál nagyobb ellenállásra

találtam. Ha én akartam, kértam, könnyöztem, a leg-
hidegebb visszautasításban volt részem. Valósággal be-
lebetegedtem a harcba és nincs erőm már magamon u-
szalkodni. Szomorúvá lettem, de nincs könnyem. Ak-
kor talán megtudnék könnyezni, így mint egy agyon-
húzott meggjőrt alak vonzokam magam tovább.
Hosszú? Merre? Nem tudom.

Pedig milyen szép, milyen jó lenne, ha az álmos való-
sággá válhatnának! Ha a lázongó követelőző" vér le-
csendesedhetne és nem nyugtalanítaná a tudatot. Most
amikor a legkedvesebb lenne és nincs semmi akadály,
milyen jó volna egymásra találni és csak a szerelemnek
élni, szeretni és szeretve lenni...

Sajna, milyen könnyen elragadtatom magam. Beteggé
teszem magam az ilyen gondolatokkal. Amilyen tö-
rökény vagyok, nagy vigyázatra és kiméletre volna szük-
ségem és a bőrömnek még az árnyéka sem volna szabad

érjen. Ellenség közegett, minden percben kitéve mindenszélre veszedelmeknek, kell élnem és ma holnap az ébhalál vagy a testvéreim gyűlölködésének áldozata leszek. Kötetlen helyzetben vagyok és a megszabadító' késik, talán nem is jön?.

A mielőbbi viszonyatlátásig bűcskizom; levelet türelmetlenül várva vagyok szerető

Brassó, 1927 szeptember 29-én

Juliaja.

akit ittow Lulának hívnak. /Tetszik a volt házi, orvosunk az, a vő hólyag keresztelt el engem így. Csatól nem telik ki illesznie. /Vagy megboosítja nekem a rendetlen külalakot, de olyan ritkán írok, hogy ^{nem eszda ha} Hegyre fel és hegyről le mennem a betűim. Sok csók J.

Lieber Feinwig!

Am 4. Oktober haben ich an die meine
Liebe geschrieben, aber Du hast mir nicht geant-
wortet! Bitte, warum schreibst Du mir nicht?

Du bist eine Wesen haben ich dich nicht
gelesen; ich weiß nicht wo deine Wohnung ist
und ich kann dich nicht mehr sehen dich leben.

Leb' mir nicht auch, dich ich nicht so sehr
verdrückt kann, mit ich die deine große
Freude, aber ich habe sehr alle.

Bronfowl, am 10. Oktober 1927.

al
Julius.

Krampos Richim, egyetlen szerelmem!

Várva várt leveled mindhiába vártam. Nem méltos válaszra s, az önéretemet sem himéled, ha neked az úgy tetszik. De legyél nyugodt, exultal én sem fogok hertyűs herrel bánni veled. Örömeim, majd Te is, mai levelem, duma hangján, mert nehogyan hidd, hogy nem tudom mi fáj neked, a legjobban s mivel lehet téged halálra sebezni!

Ajót tudod, hogy nincs nekem rettenetesebb, mint magamban emésztődni; én mesem kezeimet, ami lettem és vagyok, azért Te vagy felelős, én igyekezttem máshon is örömet lelmi, ha nem találhattam, nem én vagyok a hibás. Nincs eggyem a fantáziámmal és botor volnék, ha a kielégítésnek ezt a nemét megtagadnám magamtól. Miért is tenném? Magamnak nem ártok vele, inkább nagy élvezetben részesülök általa, mert a gondolatok s, a hépek amelyek lelkiismerem előtt megjelenni, hejlegést váltanak ki belőlem, amire eddigi életemben nem is emlékszem. Tűnőlhettam bármint inkább szenvedtem mint élveztem. Cső, alkalommal, amikor fixikai szerelmem szükségét éreztem és az agyafüst ravasz-
ság gyöndelmeshedett felettem, mintegy parancssóra enged-

meszkedve fejtettem lever Bentianah s ténem, hogy addig motor-
hájon testemen amig jól esik s még csak nem is haragudtam rá, hogy
nem sikerült a szándékát betörnie. Másodszor, egy kis fájdalom-
ról panaszoltam, amidőn idegen test behatolását éreztem tes-
temben. Először jó, mondotta ő, s pár pillanat múlva máris
megszakitotta az ártást, nehogy valami baj legyen. Ős és utol-
só volt vele s bár én később megbántam, hogy annyira hagytam,
nem tudtam újra rávenni a folytatásra. Ekkor melva összehívt-
tem Nagy László doktorral. 40 év körül, 5 gyermekes családapa,
aki önmagát ember léte nagy csírázózó hírében állott. Szép ember,
és egy szép embernek hi tud ellenállni? Nem is kellett követelőleg
felépjen, magam döntöttem le a válaszfalat ami nő és férfi között
fennáll. Egy délután rendelkezésére bocsájtottam magam és még
többször, hívére az utolsó híreltet ami sértette a jóválesmet.
Elváltunk. Két napot melva, egy esti estén sikerült még egy-
szer meghapnia. Főttél Te. Nem akartál egyszer sem vállal-
ni, nem kellett meg egy órára sem. Elárthat magad előlém,
s te testedhez még egy ujjal sem nyúlhattam. Megtörtöttem sze-
meimnek a kíváncsiságot, hidegségeddel felforraltad a vér-
met és bosszú alatta aljastottál. I mindent úgy tetted, mint
aki tudja mit csinál. Kinek éppen a nőstény kell és semmi
más, aki nem utál semmit, nem undorodik semmitől és aki
készen mindenre. A legutálatosabb kifejezés, a legundokabb cse-

lekedetekre, mert az szent hőtelesség és himondhatatlan gyö-
nyör kell neki legyen. Úgy lett, meg lehetne velem elégedve,
magam is belátom így van nekem jól. Többet ei nekem ha
kiordithatom magam és örünten minden kertelés nélkül kiút-
netem a szívem. Mics tehetőségem a komédiára és nem tatarga-
tom gyengeségeimet. Figyeld jól ide! Felítan van, nem párnák
között, álva fogalmazom levelem, az értelmem el van foglaltva
és mégis sajátos érzésem van testem legelrejtettebb részén, ott
lent, amit hőzonságos nyelven pínának hívunk. Kéha összeszorí-
tom és az jól esik nekem. Szeretném odalökhni magam valakinek,
szeretném megnéni valakinat, amit az Isten olyan másnak te-
remtett és amit fasznak neveznek nálunk, még a művelt emberek
is, szerelmű estárisban. Istent elveret lenne, az egyiket a másik-
hoz tenni, megcsiklandozni, de ah, micsoda gyömjörűséget je-
lentene bennemni egészen tövig és megszorítani jól, hogy az on-
dó a méhbe ömölhessen és mindkét részről hielegülés állhasson
be. Ez a barátság. Huh! micsoda csunya szó és mégis milyen
jó ezt mivel többször végig csinálni. Két szerelmes ember
hell hozzá és akarát. A szerelmem meg van, de az akarát hi-
ányzik nálunk. Mi? Mit várunk még? Úgy olvastam az
orvosi könyvekben, hogy a menstruációtól származott hét hét
után / nálam 21-28-ig / a legelőnyösebb a hőzonság a fogam-
zás elkerülése szempontjából. A nőnél a nemi vágy menstru-

előtt és után a legerősebb, továbbá azt olvastam még, hogy az endő hüllővelése a férfi akaratától függ. Sajnos ilyesmit még nem értem meg, inkább hiszem, hogy a mások hibájából.

— Most pedig a hittel megbeszélésekhez kell fogjak. Nem elég elméletben végig eszindni, szétszéges egyszer csak orsótilag és heresztül vinni, hogy hasznára válhasson az embernek. Szerjálak, várjálak; tettem és mindhiába! Az utolsó levélpapíromat hűldöm el s minden vagyonom 150 hü. Az esős idő beálltával még az a nehézség is fenn áll, hogy esőernyő hiányában ha multkor a szél kihapta a kezemből és használhatatlanná tette: / még a napi élelmet sem szerezhetem be akadálytalanul. Vegetáriánus, sőt himondott nyerskosztos lettem, mert főtt ételt csak akkor eszem, ha van hozzá pénzem. Mitévő legyek? Adj tanácsot, és ne feledkezz meg valami jóvásmivaló hűldéséről sem, ha neked nem olyan süttős a dolog.

Brassó, 1927 október 19-én.

Szig hű : Lulud.

Az álmódott Heinrich!

Né haragudj rám, hogy újra írok. Kicsi nyug-
tom. Kaphat a lelkiismeret, hogy valami marhaságot követ-
tem el - jöllehet hibámon hívül, s másra jövűtem. Persze,
nagyon behéppelt kell legyen, ha azt hiszem még, ezekben is
szívesen veszek soraim. Úgy csinállok, mintha sürgős tarto-
zás behajtásáról volna szó, s mint egy rossz szülő, addig járlok
az adós nyakára, amíg sikerül behajtani követelésemet. Tolako-
dó, szemtelen vagyok az igaz, de hogy is van csak az mondás:
a cél szentesíti az eszközt! Gyáva kutya lennék, ha meg-
hátrálnék, amikor az életmről van szó. Addig is kitapar-
tam magammal mindent, amire szükségem volt, sohasem hagy-
tam magam félretelni, ha meg voltam győződve híváságom
helyes és igazságos voltaáról. Az életem vérezt utaimon s ha
eltűndtem, a jó útra is visszavezért. Emberek vagyunk,
gyarlók, hibákkal teli, bűnre hajlók. Gyenek voltak ös-
sküleink is, ilyenek vagyunk mi is.

Az örökös jölletet is meg lehet unni s változatosság,
élmények nélkül nem ér semmit az élet. A múltton rágódní, csak

egy ideig lehet, olyan az mint egy életkammera, ha nem gondos-
kodunk rajta és rajta, hiúul s az én életkammerám, talán, mert na-
egyon falánk vagyok, bizony régen ires, még csak morssák van-
nak benne. Pedig milyen itóaggam van a kutyafáját neki, szög-
ragasztok az élethez. Frissen, újult erővel tudnék most va-
lamibe kezdeni, amikhez kedvem volna, mert az ellen, hogy éle-
temet még éljem le mint az utóbbi esztendőket, kézzel-láb-
bal tiltakozom. Férfi nélkül élni már nem tudok. Még volt
a magányosságból, nem okos váromat már, a szabadság érzete,
új inger, más életváromat után vágjódok. Színtelenül kellemé-
letem nem akarom s jójjön bármely élet után szívesen veszem.
Szívesen venném a nyakamba a jármot, ha postályrészeil jut-
na, ahámit, de a tapasztalásból, ebből a tétlen életből nem kérek
többet.

Ha igaz, hogy amit az asszonyok akarnak, azt az is-
tenuk is akarja és ha igaz a van Gyódi Jánosnak, hogy egy
asszonynak csak akarni kell, valószínűleg én is el fogom ér-
ni, célmat, mert nem hiszem, hogy annyira utáld a női
nemet, engem sem kivétel, hogy ekkora szerelmem meg ne has-
son s hőszívedet meg ne indítaná.

Hiinrich, hogyha eszembe jut nekem és mikor
ne jutna, amikor színtelenül reád gondolok, a hetedik meny-
poságban érem magam. Velel alszom el, és velel ébredek.
Elthatalan szompiság kinox s alig várom a napot amikor
vígve láthatlak és magamhoz bízhatlak erősen, amikor
egy máské lehetünk s egyesülhetünk.

Mama, a Thiemesch höngöhereshedésben láttam a fényke-
pedet. Egy új kép még nem láttam. Oda vagyok tőle, az idegeim
felborzolódtak s hiába ítem nyugalomra magamat. Nyön-
ge nő vagyok s egy kép elegendő ahhoz, hogy megreszegetsem.
Egőt vesz rajtam az indulat s kerget, hajt hosszad, hogy amit
olyan feltétemlyen érzel magaménak mondhassem. Fáj! mi-
ért is nem lehetek melletted, miért is nem felehetem reád és
miért nem gyurhatom a te drága farsodát az én megduzzadt
pinámba. Nem mondom, kéjszóváram, hanem gyöngöden a-
milyen gyöngöden töltem csak hittelik. És ha bent van, jó
milyen, nem szólanék egy szót sem, elfelejtenék mindent,
mindent ami fáj s bánt... Meddig maradnánk így? Egy
örökkévalóságig.

Láttál te már női nemiszexet? Tudod te, mi-
lyen jó a szemnek a látása, a megtapintása még kézzel is? Ki-
esoda érzékny része az az emberi szerelmetnek, mennyi kéj van
oda felhalmozva? Én még nem láttam férfi nemiszexet; a
szájamban és a pinámban járt, de nem tudom milyen lehet.
A tudet óhajtanám megérni, megfogni a kezemmel, s
szeretném megcsókolni. Meg fogod engedni nekem? Ké-
szaj, s nélkül nem lenne teljes az élvezetem.

Mikor esne jól, mit gondolsz a baskás? Ezt is meg kell fon-
tolnunk ha tökéletes élvezetet akarunk nyújtani egymás-
nak. Ugy hiszem, este, ha nyugosodni térünk, elalvás
előtt, igaz így gondoltad te is? Nem sötétben, világos-
ság mellett, hátsónba az arcjátékát élvezni. Jó lesz így.

nehed? Fogsz a bassásnak örülni, mond meg leszel e-
légedve az én pináimmal, nem fogsz sehol máshoz gondol-
ni és egyedül kizárólag az enyém leszel, akkor és aztán is?

Kicsi madárkám, nem neheztesz többet plém és
megboesítod nekem ponda dögnek mindig ha vétke-
zem? Nem felejtess el engem?

— Heidekrull egy sárga műsort láttam a kiro-
hatban. Trombaton este cselló hangverseny lesz az aulá-
ban. Milyen régen is voltam ott! Elszakítottam már tel-
jesen a kirohatól, pedig ezelőtt milyen szívesen hallgattam
a muzsikát; a csellót különösen kedveltem. Elszíves-
be márhol a hangja és szíve vált ki belőlem. Hiába
fellek is hallgatni. Elmegy te a hangversenyre?

A viszontlátásig

Bzassó, 1927 október 24-én

Julianka.

Richi!

Nincs igazam Bródy Lászlónak, / ha tudná, hogy én
i-vel itam le a nevét biztosan jobban megharagvudra, mint
azért, hogy művei körül csupán. A taute'not "olvastam. / Jo'
természetem lévén, azxal vigasztalom magam, hogy ami kö-
sik, nem melék. I máma nem, holnap sem, holnapután egy
is meg fogok baszni, még ha beledeglünk ~~akkor~~ is. Egész nap
reggeltől estig mást sem csinálunk, mint baszunk, fürdünk,
eszkünk és iszunk. Jo' lesz mi?

Hala Istennek el tudom már képszelni, milyen jó'
hosszú, véreel teli a faszod, ha a nemi ingalom erőt vesz raj-
tad és milyen erőszakos tudnál lenni, ha megengedhetnél
magadnak azt, hogy fehérnőpet eressz a közeledbe, de én
biztosíthatlak, egyáltalán nem félek tőled, sem a baszás kö-
vetkezményeitől. Azt sem bánom, ha agyonütös, ha kékre-
veres, ha halálra baszol és akárhogyan fáj neked, csak
minél előbb lúthassam, megfoghassam és a piznámban é-
rezhessem.

A mindezt emek a cudar világnak, hát miért

ikgs

kielőltam, miért nyavalyogtam annyit, ha most a legfőbb jó-
tól, amit az élet adhat se kell essek? Amiben eddig részem volt,
- nem lehet engem megtevésért - nem volt egyébb elsz-
nálkodásnál, amiből hiányzott a szerelem, ami mindent, a ke-
serűséget edessé a szomorúságot örömmé tudja változtatni.
Kines, hű, gyönyör kit tett még boldoggá, szerintem fen-
tosabb az udvosségre uérre, ha két ember olyan pompásan
összeillik, mint egy jólszáró és csuhédo pántokapocs. Kétféle
húzaspart láttam már, akik harmadik, negyedik gyermeknél
tartanak és még sinesen összekap az életükben, ketten kétféle
élnek, pedig mi köthet össze két különálló uerű lényt más, mint
a szerelem és ennek a gyümölcse: a gyermek.

Milyen nászkeppem csúcsjára est az állatok. Pa-
rosodnak és elválnak. Elhalátnak volt ezt jól megfigyelni.
Milyen volt egy spitz kutyánk, azaz nem is a miénk volt, csak az
udvarunkon lakó román kapitány jóvottából, a gondozásunk-
ra volt bízva, amig vissza nem vette tőlünk, s azt mi / fejedel-
mi többesben beszélt, pedig én se a kutyával se a kapitánnyal
nem sokat tökélttem se a csupán a kutyatartással járó kel-
lemetlenségben részesültem / fajtiszta, bár kutyával pa-
rosítottuk. Tüdekes volt, hogy a bár kutyá magától el-
el látogatott hozzánk s ha érezte, hogy nincs szükség
ra, másnap fátépnél hagyta Fifi kutyát. Elékerett azon-
ban az az idő, amikor a nőstény már nem harapta - még

tréfából sem - a bakot. Ezzel az egymásról a másik kutyája há-
tára s addig lökte, addig taszította, amíg bemocná a
kutyájának azt, ami annak kellett. Sokszor tízpercig is türtel-
ezt, mást naponta háromszor, négyszer is megcsinál-
tak ezt. Korán reggel már párosodtak, délután és este fe-
le' újra. Hat hét múlva meglettek a kölykek s szép pént
lehetett csinalni belőlük. Egy csinalja az életveszélyes, nem
dolgozva halálra magát, mégis helyem ruhában feszít het
az utcán! Sajnos, hogy most ~~intézkedik~~ meg, hiszen mi-
lyen könnyű kereszt, még akkor is ha bent, a hársban kell
felülni és saját kezűleg is kell mosni és fürösztetni a kutyá-
kat; Nagyszombatiában nagy ar állam kegyetlen szersze-
vő, diplomával nem könnyű elhelyezkedni.

A kapitány nem boldogul többet viselkedésével
nélkül átengedni a kutyáját, nem esett a fejeldőgárú, hogy
tűrje, hogy kihasználják, aztán jóirú a markukba ne-
vessenek és leparasztózzák.

Egy mi bányákban neki fogtunk szobát fes-
teni és már harmadik napja festünk. Eddig még volt ahogy
volt, dolgozom, tegnap a ~~Pártortúra~~ olvasással, ma a
Sziklári élettel töltjük el az időt, de mi lesz holnap, ha ugyan
is befognak munkába? Már én nem dolgozom, először, mert
nincs egy eszép kedvem se és semmiféle fizikai munka-
hoz, másodszor, mert utálok minden piszkos munkát,
szöveget, mosást, mosogatást stb. Ki vagyok én nélkül?

I K G S

Ők csúfálják meg, arra tereutette az isten, de nekem hagyjanak
békét. Tízeg bajom van nekem magammal jégpis. Tízeg gond
nekem az, mit egyek és mennyit egyek, hogy meg ne gyi-
löljem végleg az életet.

Mama mérsékelyet és gyümölcsöt ettem, tegnap
tejfőles keményet és gyümölcsöt, holnap már nem bírom főtt
leledel nélkül túsó-futisokat készítek magammal s egy lúbas-
kal befőzöm, délből, este pedig sült burgonyát citromos
hagymával és vajjal eszem. Kérdni lehet, hogy nem fogok
töle olyan jól, mintha nyers táplálékkal élek, de viszont reggel nem
vagyok olyan fáradt hangulatban mint egyébkor. Azt hasa-
lani sebbem és nyitott ablak mellett /csak a felső ablak van nyitva/
ha a hasam fűszereken feszül és a szíverés túl élénk.

Válasszom el tőle és a két nap de holnapután biztosan
megveszek, a szerelemtől, az újamat hiába dugnám be a pinám-
ba és hasatlamul mondom magamban basszaál, basszaál, ha nincs
aki megdöntse és rajtam segítsen és nincs aki kielégítse az én kűdő
farsod után vágyódó pinámat.

Mond, nem józom szombaton este, mondjuk pont
8 órakor s nem viúul magadhoz viúul engem? Én várni
foglak és ha hallom, hogy a ház előtt kocsik áll meg, kime-
gyek; öt perc alatt feláltozom s mehet a kocsik.

Szeretlek.

1927 október 27-én

Liliád.

ikgs

Kichi !!! Kichiu!

Kis amfád piesúja! Te disznó gyarmber, megint ló-
vá tettél, hogy a naggyavalya útue hatvanehatároz a be-
ledbe. Mi van a tököddel, hogy még mindig nem kivaú-
ja a valagámat, vagy talán már van balakid, akibe
beledugdossad? Nem szégyelled magad, velem így bánni,
nem jól ki, a szemed te marha, te szamár, te majom,
hogy a feue ott egyen meg, ahol vagy, ha engem még
szekirozol. Mit akarsz megokult paracet, nem elég, hogy
keresere feszítetted még gyönyörködni akarsz kinyarabban.
Né dihiósis tovább, mert te fogad megbánni. Schölel és,
ha te nem szitod el te töködet a valagámban.

Kitatlans, kis szexike, tudod te, mit dobor el magadtól, s
mit eszálal velem? Hülye kell lenned, ha még most is azt
hiszed, hogy jól teszel velem és magaddal, ha önmegtar-
tónatást prédikálsz, amikor éppen cselekvésre volna
már szükség. A valagám viskét nagyaw, nem ki-

szerem, hogy a tököd se akarva basszu, sze szeretned is pi-
namba fojtani a bosszu és tiékes faszodot.

Ha nem tudsz megmámorosodni tölem s emmi
bűbáj se tud leverni a labadról, hát tisztellek és tudd meg,
visszatérek a régi szeretomhöz, ha addig élek is. Nem ettem bo-
lond gyombút, hogy egy ilyen vő piszokkal, mint amikor te
vagy, ráncigálai haogjam magam. Tetsz meg, a valagám
erősen hívója a basszást, a jó basszást, az olyan basszást, am-
lyent csak te egyesegyedül te tudnál, adni a valagám-
nak, félámnak, félámnak, félámnak, vagy ahogyan
te hívnapd nevezni.

Testifájdalmakra vágyom, nem hisz haofájásra, ami
a vérvéssel jár, hanem megögni, sírni és piszkálni szeretnék a
te érintésedtől, rettegni az öklödötől és erődötől és érezni
szeretném fennsőbbiségedet. Azt akarom, hogy korlátlan
jér legyen felettem, aki parancsol nekem s ha nem enged-
meskedem megpuhíthat, összerúszhat, bármint csinálhat
velem én, annál jobban foglak szeretni.

Élepedek a szomjúsdágtól, szeretni és éeg tört reám
és nem bírom kielégíteni. Ki az én szjám a faszodhoz
képest? Gedugom, mit csináljak mást ha éjjelenként ál-
mamról felébredek s a tököd, a tököd után sorárogom.
Azt tudom leírásból, hogy két részből áll, a hímvessző-

ből és a herexacsókából, de hogy milyen lehet egy ilyen érzé-
keny húsdarab, ha felingült állapottban van, az illető, ha a
vér oda tobul és kitörni kezd, oh, bár tudnám! Csak egy
szer szeretnék így látni, mint ahogy egyik versedben írtad:
"a vérem néha véhesen merész." Ha egy kicsit gondolkozni, és
még most is el tudnám képzelni azt a hőteményt, a tavaly
ősszel eléget fűtani, a nélkül azonban, hogy írttém volna.
Ami eddig az útjaimba állt, és minni fog ezután is tovább
"Lassacskán mind tisztább elöttem, itt - úgy próbatornak - a nyújtó"
így tetted, szinte, szinte éresem, amint az új sötétben kavargó
Hagy semem előtt lassan megfelle, amit párszéklet előtt hagyt.
és egymásba még ebben a pillanatban, az utat a nővők és elfogyó / ha valaki
kengőből a madáréleket, barátok a virek és fopók a nők.
Oh emberek! Sok földi kesülés! Miért kell mindent napfényre hozni föld-
vére, a vérem a véhesen merész, de néha párszéklet előtt tudnám.
Ede fiam! Nagyon ifjú és bőséges voltál, amikor ut írtad.
Eredetiben a "Liebenkürigische Flausen" ből olvastam néhány
elbeszélést, de mivel itt most kacagnak és csúfolódnak velem,
írttém és ha nagyon megmérgeződtöm a tüdő és fogam dob-
ni, akárhogy fáj és a szívem árt. "Könn" dolgoz, s ha jobban
nem meláttam mint eszem az elbeszélések és különösen "Der
Geher" és "Was Geher aus Felsendorf erzählt" "fetszettel na-
gyon. Kötés segítőjével, lassan fordítgattam őket, mert
nehéz egyedül nem megbirkózni a német nyelvvel még
akkor is ha valakinek olyan világos és érthető a stílusa
mint neked. Ha-e mostanában sokat és mit írsz?
Kerelmes verseket, hoxám? Biztosan azért próbálgatsz az

emberek a szemembe, úgy hogy már az utcára is félek kimen-
ni. Kesetséges lettem, még amagamban előtt is, miért sajná-
lod hát, már a hegyelomdöfést is megadnám neked.

Először hát éves vagyok, a szerelem jöholáját végig jár-
tam a nem tudlak téged megfőzni. De ne is kerülj a
kocsin körül mert szétteplek és megfőztalak az anyád ve-
sziasson. Férfi vagy te? Kégy hitvány vagy vagy. Pi-
fogya, akit az operának fogva lehet venni. Magyarul
megmondod, le vagy szarvasbőrről fadarva.

Kickin, kickin, basszál meg, basszál, basszál
meg sokszor, ahányszor neked jó. Meg fogod látni
milyen jó kis leány tudok én lenni, hogy tudok simulni,
és öholni és harapni téged és hagyni hogy te kedved szí-
jint meglovass.

Ha nem akarsz érteni fönni, írj és én nálad le-
szek, meretni foglak amig neked jól esik, aztán ha már nem
hellek kilökhetsz az ajtón. Ne hagj elcserezi. Jőjj és nyomd
a faszod a valagimba. Gloerd a pénzámat sue hagyd,
hogy a töhöd elszoradjon.

Úgy számítottam hogy 4.én ha pontosan 4 hétre meg-
főzme, meghaprom a verésem. Ne hisseledj és bassz meg
előtt.

Adio!

Bzavó, 1927 október 31-én

Julianus.

IKGS

Kichiu: 'Zard meg unyádat és le vagy szuroa, ha
még mindig nem tudsz bassui. Te rossz fiú' és nem is
fontos csak a tőköd a pisánhoz teleress. Tegnap en-
te is tegnapelőtt unal szórakoztattam. Tegnap, ki-
gyöngörködtem magam beure. Ki van így da-
gada mint még soha. Olyan szép körképű minden
részekéje a szemérem ajkai, minden. Ha felifeszít-
tem kb ehhez cikcacos ingilás fűzött. Oda
beszereltet, a tőköd gyermekjáték lesz. Te seled, se
selem nem fog fájni. Ha az ujjam bedugom, finom
párnázott peregre jut, de már a méhnyakot
elérni semmikeppem sem tudom. Ugy tudom a
porcny lehet könnyű eltalálni, mert nem elég
bonyolult, a méhbe kell hatoljam, a tőköd, hogy
az ondo' belémölhessen. Ugy elvontam, hogy ha

férfi és nő közviselkedés, fokozódik a nevelődés ne-
miszereivel, ennek tetőfokán ellazulás mellett
beáll a kielégülés, ami a férfimiel ondo kiömlést
eredményez, a nőnél sajátosságos összekapcsolódásokban
mijelőbb meg. Később magától meg, minden
fines semmiféle erőlködésre szükség.

A mélymijelőst kell megtalálni, hogy a farskoda
mégsembe hatolhasson. a mély. Egy ilyen
alaku valami s a pont helyén van, a mijelősa;
olyan asszonyok akik nem akarunk sok gyerme-
ket vattat tésnek oda s így akarják a fogam-
rást meggátolni. Éppenem nagyon fönt lehet,
mert az újammal élénk. nem tudom, de pte-
hőd könnyen be fog sítálni oda.

Kapcsolok egy picit, vehet, biztosan azt
sem tudod milyen alaku.

Kívül szörrel van bevéve, a lyuk, a nagyobb pont,
a kisi a hüvelybe mijelősa. Sajátosságos szaga van bár-
milyen tisztán van tartva s a belső szemérem ajkai a
sok használatból fekete színt is kaptak. Különösen

villanyfényű szék. Ohaj, szívesen megmutatnám neked
ha látni akarnád de te nem akarsz, szaros hölgy vagy.
Félsz tőle is tőlem? Hiszen nekem csak a szájam jár, de
jártam senkihez sem ártok vele.

— Élejtettem már, hány éves voltam, amikor
hosszas harc és gyötörődés után leugrottam a közeliüben
levo" hóbunka egyik magaslatairól. Milyen magas-
ról? Ezt sem tudom megmondani. Egy durranást hal-
lottam, a fölemben és én eszméletlenül feledtem a
sziklák között egy keskeny útban. Mikor felnyitot-
tam a szememet először is csodálkoztam, hogy még
élek, megtapogattam nem tört-e el valamin,
után feltámaszkodtam és feldagadt profával össze-
törve hasavánszoroztam. Hívom még feledtem,
semmi komolyabb bajom nem lett segy időre
el ment a kedvem az ügyjelhosságtól.

Közelgém volt, hogy nekem meg kell halnom.
Megkísértett az ördög képtől is eszembe jut ma is
de nem vagyok képes semmi boldogság elkövetésére.

Élvi kötelesség, élvi szép és élvi jó. Meg lehet mindent
oldani, nem kell, az ember a fejével a falba menjen.
Csak nem szabad kieszármazni, válogatóságnak lenni.
Meg kell akadni a sorral, ki kell egyezni bármiről
is legyen szó. S akkor minden rendben lesz s addig
élünk, amíg meg nem halunk. Vagy-e milyen
böcs lettem? Neki köszönhetem, más képpem nem
tehetem így adok halámnak kifejezést.

Telegy szíves és magyarázat felre szavaimat
s ne juttass arra a sorra, s ne hagyj nekem a
könyvet vigasztalással. Szeress, s mi boldogok le-
szünk mindörökké, amen.

1927. november 3-án

Lutskád.